

Изъ живота на коня.

Единъ день Асѣнь се спрѣлъ на улицата и видѣлъ слѣдната случка: Едно момче карало една натоварена талига. Коньтъ се подплашилъ малко и се отбилъ отъ пѣтя си. Момчето немилостиво захванало да бие коня и той хукналъ да бѣга силно изъ улицата. Момчето паднало отъ талигата, а коньтъ тичалъ напрѣдъ до като талигата се разбила на части. Най-послѣ сполучили да оловятъ разсърдения конь и го завели въ кѣщи.

Тази случка нажалила много Асѣня и намиралъ виновенъ за нея — жестокиятъ талигаръ.

На другия день Асѣнь видѣлъ, че сѣщия конь стопанинътъ му го продавалъ, но никой не искалъ да го купи.

Щомъ отишълъ въ кѣщи, той се помолилъ на баща си:

— Тате, продаватъ коня, който счупи вчера талигата, моля ти се, купи го!

— Но той е *лудъ*, синко, защо ни е такъвъ конь! . . . Кой ще го гледа?

Асѣнь силно настоявалъ и баща му се съгласилъ.

Купили коня и го завели въ тѣхния хубавъ оборъ. Асѣнь се заловилъ за неговото отглеждане. Той му носѣлъ храна, чистѣлъ го всѣки день, разхождалъ го, милвалъ го и коньтъ обикналъ много младия си стопанинъ.

Въ скоро врѣме коньтъ се охранилъ, станалъ кроткъ и почнали да го впрѣгатъ и яздятъ. Той